Ч. 271. Субота 14 (1) грудня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — Перед мировою конференциєю. — Вигляди мира.

Правнича комісия радила дальше над законом про воєнні повинности.

Пос. Гібшман поставив внесене на відрочене нарад, аж президент міністрів дасть виясненє в справі оногдашної своєї заяви на засіданю клюбових предсїдателїв, яку бесїдник уважає погрозою під адресою парляменту.

Пос. Реннер і Віт прилучили ся до сего внесеня, а пос. Штельцль спротивив ся сему, бо опирає ся лише на кульоарових чутках.

Внесенє пос. Гібшмана відкинено, а також инші формальні внесеня і ухвалено приступити до подрібної розправи.

При подрібній розправі многі посли зголосили всїлякі поправки.

Пос. Гібшман в довшій промові мотивував свої внесеня в справі зміни змісту §§. 1 і 4. Скінчив промову о год. 7·15.

Пос. Окуневский поставив до 2 уступу §. 1 внесенє, щоби жандармерия, скарбова сторожа і державний лїсовий персонал могли бути покликані лише на час небезпечности війни або вибуху війни.

По промовах пос. Офнера і звітника §. 1 принято. Відтак принято §§. 2 і 3 в формі правительственного предложеня, відкидаючи всякі внески на зміни і поправки. Принято також поперті звітником резолюциї п. Штайнгавза і Редліха.

Посли Віт, Гібшман і Дністряньский зголосили свої внесеня як внесеня меншости.

О год. 9·30 відложено наради на пів години.

По перерві зачала ся подрібна розправа над другою ґрупою, т. є. над §§. 4—9. По промові пос. Губермана промовляв пос. Куриловичі і домагав ся, щоби границю віку зменшено з 50 на 45 лїт.

Пос. Лїберман предложив ряд змін до §§. 4 і 5, та домагав ся зачеркненя §. 6 і 9, відтак поставив запит до міністра кравєвої оборони в справі купна великих запасів муки на Угорщинї зі шкодою климарского промислу в Галичинї. Питав, чи міністер ґен. Ґеорґі порозумів ся вже в тій справі з міністром війни.

Міністер Ґеорґі відповів, що вже поробив кроки в тій справі, а про їх вислїд повідомить.

Опісля уділювали виясненя шеф секциї Райтер і майор авдитор Лєлевер.

Пос. Дністряньский домагав ся зачеркненя §§. 4—9.

Пос. Штайнгавс поставив резолюцию з домаганєм, щоби особи вільних фахів, як нотарів, адвокатів, артистів, учених і т. д. покликувано до повинностий, що не стоять в разячій суперечности з їх званєм.

Пос. Окуневский вніс резолюцию з візванєм правительства, щоби в виконних приписах помістило постанову, що покликані до войскових повинностий особи мають мати удержанє на кошт войскового скарбу.

В буджетовій комісиї на оногдашнім пополудневім засїданю скінчив пос. Корошец свою обструкцийну промову, зачату ще на оногдашнім засїданю. Промовляв переважно по словіньски.

По промові пос. Найсера забрав слово мін. скарбу Залеский і уділив виясненя що до заключеної міністерством скарбу фінансової операциї. Заявив, що австрийске правительство мало до розпорядженя з попередних лїт кредитове уповновласненє на суму около 130 міліонів корон. Мимо того, що войсковий заряд не потребує цїлої суми, видавало ся вказаною річию супротив нинїшного положеня на грошевім торзї, особливо в Австриї, затягнути позичку при помочи заграничного капіталу. Заключив отже умову з ґрупою американьских капіталістів, яка обіймає за 25 міліонів долярів касові австрийскі бони. Тому, що нинїшне положенє на грошевім торзї не дозволяє на затягненє такої позички, затягнув міністер короткоречинцеву позичку і споді ся, що відносини, які спричиняють трудности на грошевім торзї, не потревають довго, а доконану нині

Страх.

(З француского — Ґі де Мопассана).

По обідї вийшли ми на поміст корабля. Перед нами синїло Середземне море, тихе і спокійне, а в нім купав ся місяць о срібнім блеску. Корабель ховзав ся на поверхни води і лише в небо, засіяне зорями, викидав клуби пари. За нами вода розсипувалась перлами від обороту корабельної шруби. Воздух, ніч, зорі, взагалі все наводило на душу мрії і задумчивість.

Було нас шість до вісїм осіб і ми звертали свої очи в сторону далекої Африки, до котрої їхали. Капітан, з запаленим циґаром, оповідав дальше то, що зачав при обідї.

— Справдї, того дня був я в такім страху, що аж годї того сказати. Мій корабель з відломом скали на сподї, киданий бурею, плив шість годин по мори. На щастє стрітили ми „вуглярку“ анґлійску і та нас спасла.

Оден з присутних, чоловік високого росту, з лицем обгорілим від сонця, на котрім слїдно було, що перейшов богато небезпечностий і нічого не лякає ся, перебив мову капітан і холоднокровно сказав:

— Кажете, що ви тих шість годин були в страху. Я не вірю тому і не назвав би так того чувства. Чоловік енерґічний не тратить нїколи відваги, коли єму справдї грозить небезпека. Тодї він зворушений, але страх, се зовсім що иншого.

— А я вам ручу, що я сильно бояв ся — відповів капітан.

Чоловік з обгорілим лицем говорив дальше повільним голосом:

— Позвольте менї се пояснити. Страх, котрий в даних обставинах находить і на найсьмілливійших людий, се могуче чувство; неначе цїла душа розкладає ся; се якийсь рід спазмів думки і душі. Вибухає він, коли чоловік безпечний, не перед нападом ворога, не перед якоюсь смертию, ані перед всіми иншими небезпеками. Являє ся в деяких незвичайних обставинах під впливом таємничих, в виду фантастичного тероризму, знаного в давних часах. Хто вірить в страхи і кому здає ся, що бачить опира в ночи, сей безуслівно налякає ся і відчує страх сей в цїлій силї. Зазнав я в житю богато небезпек. Бив ся часто. Раз оставили мене злодії в лїсї майже вже нежиного. В полудневій Америцї за участь в повстаню засудили мене були на шибеницю. В Хінах кинули мене в море. Кождого разу я був певний смерти, але не лякав ся. Без зворушеня і смутку готовив ся я покинути сей сьвіт.

Се не страх.

А від чого страх, се пізнав я в Африцї. Я переїзджав пустиню на полудне від Караґія. Се оден з найцікавійших країв тої части сьвіта. Ви знаєте пісок на побережах океану, що лежить верствами непорушно. Так представте собі океан, перемінений в пісок підчас бурі. Филї великі як гори, ідуть тихо, але они грізнійші від водних. А до того сонце пече, прямо убиває. З потреби мусить чоловік іти по тих филях лискучих, як знаєте, без спочинку і тїни. Коні западають по черева, ховзають ся і гинуть з утоми.

Я їхав з моїм приятелем. З нами було ще вісїм кінних їздців і чотири верблюди разом з їх властителями. Ми не могли вже розмовляти з собою; пожирала нас утома і безнастанна спрага. Нараз оден із їздців крикнув страшним голосом. Ми приступили і нас взяв страх в наслїдок невиясненого явища, знаного лише тамошним мешканцям і подорожним, що часто звидужують Африку.

Десь в незначеній далечи почули ми бубненє, то сильнїйше, то слабше. Часом уставало, а по хвили давало ся знов сильнїйше чути.

Переликані Араби помало зближали ся до себе, а оден з них відозвав ся:

— Смерть іде до нас!

Нараз мій товариш, що був наче брат, паде з коня, від удару сонця. Дві години старав ся я отямити его. А тимчасом все щось бубнило безнастанно і до моїх ух долїтав непереривний відгомін того бубненя. Я почув страх аж в костях, правдивий страх, при трупі приятеля в тій пустини, окружений чотирма

кредитову операцию буде можна покрити виданем відповідних заряджень. Перша серия позички в квоті 62·5 міл. корон є платна 1-го липня 1914 р., друга серия 1. січня 1915 р. Міністер сподів ся, що буде можливе в тім часі покрити сю позичку з біжучих доходів, а коли би то було неможливе, то буде можна заступити єї иншою позичкою.

Бесідник не може признати, в чім лежить властиво небезпечність для австрийских кредитових відносин, коли консорция угорских банків, до якої належать також віденьскі банки, часть піднятої рівночасно угорским правительством позички бажає умістити в краю. Не можна забувати, що Австро-Угорщина творить спільний господарский округ з одним спільним австро-угорским банком, що є підпорою кредитових відносин обох держав.

По промовах пп. Фрідмана і Немеца засідане замкнено.

Представитель бюра Вольфа одержав з компетентного турецкого жерела заяву, що Туреччина рішучо не заключить мира, коли би Адриянополь не мав остати турецкою кріпостию. Турецка армія на лінії Чатальджі занята тепер муштрою новобранців; в дорозі ще деякі дивізиї з Анатолії: їх силу і дорогу держать в тайні. На випадок евентуального зірваня переговорів до боротьби з неприятелем виступила би дуже поважно турецка сила.

Чорногорский делеґат в розмові з представителем Temps-а заявив, що Чорногора не може зречи ся здобутих територий, Скутарі, Сан Джованні ді Медуа і частини Старої Сербії.

Сербский делегат Новакович в розмові з співробітником Temps-а заявив, що балканьскі держави не нараджували ся над спільними домаганями на мировій конференциї. Спільні домаганя будуть предложені тільки в загальній формі, а в часі переговорів кожда з держав предложить свої власні жаданя. Сербія не зрече ся овочів побіди і не може признати претенсиї Австро-Угорщини.

Neue fr. Presse доносить, що турецкі повновластники на мирову конференцию мають докладно обмежені мандати що-до головних точок, іменно Адриянополя, Архіпелаґу і Албанії. Лише в квестиї Македониї мають свободу. Видко се і на зверх по виборі 3 ґенералів, як повновластників. Лише тоді, як принципіяльне становище Туреччини узгляднять балканьскі держави, турецких ґенералів заступить ся фаховими дипльоматами, котрі займуть ся обговоренем подрібних питань, як питанем викупу Dettes publiques, тютюнового монополю і занятем доходів з мит і т. д.

N. W. Tagebl. доносить з Льондону, що балканьскі делеґати покладуть на конференциї принцип, що Туреччина має відразу зречи ся всіх територий, які обсадили балканьскі войска. Балканьскі делеґати думають, що для Туреччини той принцип буде дуже добрим, бо завдяки тому принципови Туреччина уратує Адриянополь. Але чи Чорногора згодить ся на се, не знати, бо після него Чорногора стратила би місто Скутарі, тут однако можна зробити вимку, бо командант міста Скутарі до сеї пори не признав роз'єму.

N. fr. Presse оголошує розмову свого кореспондента з Софії з бувшим болгарским міністром і бувшим послом в Царгороді, Начовічом, котрий заявив, що в інтересі Туреччини було би далеко ліпше, щоби Царгород остав вільним містом і щоби Туреччина вдоволила ся азийскими посілостями. Болгари конечно домагати ся будуть Адриянополя і пристани Дедеаґач, бо мусять до Дедеаґача повести зелізницю.

В справі виглядів на мир заявив один з видних болгарских дипльоматів: Зараз в перших днях буде порушена на льондоньскій конференциї справа управильнення болгарско-турецкої границі. Наші відпоручники будуть безусловно обставати при тім, щоби Болгариї відступлено Адриянополь і Дедеаґач. Коли Туреччина відкине ті жаданя, то переговори вже во второк можуть розбити ся і до 48 годин розпічнуть ся на ново воєнні операциї, до яких ми вповні приготовлені. В такім случаю против наших первістних намірів і без взгляду на поставу держав, будемо приневолені розпочати похід на Константинополь. Болгария безусловно не зрече ся Адриянополя.

Новинки.

Львів, 13 грудня 1912.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав в справах урядових до Відня.

— **Лїцитация.** Дня 20 грудня с. р. о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї в Бродах публична лїцитация невідобраних пересилок, як: солонина, мішки паперові, чоколяда, вино, цикория, сукна, оцет, пера гусячі, фарби, мило і т. п. о скілько не зістануть аж до того часу викуплені.

— **Дипльоми лїкарів ветеринарийних** одержали в львівскій Академії ветеринариї: Ізраель Фукс із Збаража, Евг. Гірняк із Струсова, Хуне Вайсштавб з Тернополя і Каз. Загодский з Домброви Гірничій в Царстві Польскім.

— **Буковиньский Виділ краєвий** іменував Филипа Лешовского управителем наукового варстату для столярства у Вижници, а учителя Теодора Гнатюка фаховим учителем при тім же заведеню.

— **Нова стация телеґрафічна.** З днем 10 с. м. створено при уряді почтовім в Чернелици (повіт Городенка) стацию телеграфічну з обмеженою дневною службою.

— **Нові банкноти.** Віденьска урядова ґазета оголошує розпорядженє Міністра скарбу в справі нових банкнотів 100-коронових з датою 2 січня 1913. Банкноти ті видасть австро угорский банк дня 23 с. м.

— **Під замітом шпигуньства.** З Тернополя доносять: Великої сензациї наробило в Збаражчині арештоване респіцієнта сторожі скарбової, Маркиля Ганкевача, стационованого під Збаражем підозрілого о шпигуньство в користь Росиї. Арештоване Ганкевича наступило в наслідок денунциації підвластного єму стражника скарбового. Слідство против Ганкевича застановлено, але прокуратор вніс жалобу неважности.

— **Записи на українські університетскі цїли.** Вельми замітну допись одержало „Діло“

пісковими горами і притім віддалений о двіста миль і першої оселї француской.

Того дня пізнав я правдивий страх. Иншим разом дав ся він мені ще лїпше в знаки.

Зацікавлений спитав я, що значить се бубнене.

Відповів мені: Не знаю і ніхто з моєї дружини не вмів мені сего пояснити. Офіцири францускі кажуть, що вихор розносить зерна піску у сухі трави і від того повстає голос, подібний до бубненя. Я мусів їм повірити і вам так само кажу. — А тепер оповім вам другу пригоду.

Послїдної зими був я в лїсі на півночи Франциї. Ніч задля мряки наступила о дві години скорше. Провідник, селянин з околиці, ішов побіч мене. Ішли ми вузкою стежкою, а в рідких прогалинах бачив я чорні хмари, що розтягали ся довго і широко. Вітер свистів перериваючо і під єго силою згинали ся старі дуби.

Ми мали вечеряти і ночувати у гаєвого, котрого хатина була вже недалеко.

Провідник поворкував лише: „Поганий час“ і не говорив нічого. Вкінци очевидно з нудьги зачав мені оповідати про гаєвого і єго родину. Отець убив перед двома лїтами лїсного злодія і з того часу став понурий, мов би єго сей спомин пересліджував. Два єго жонаті сини мешкали з ним разом.

Вкінци побачили ми сьвітло і запукали до дверий. В хаті відозвались плачливі голоси двох жінок. Вкінци хтось спитав: хто там?

Провідник назвав себе і ми увійшли з хату. Я побачив образ, якого ніколи не забуду.

Сивоволосий старець з божевільними очима, з рушницею в руках ждав на нас серед комнати. Два здорові парубки стояли з косами на сторожи при входї. В глубині комнати стояли на колїнах дві жінки, обернені лицем до муру.

Небавом ми порозуміли ся. Старець поставив рушницю на бік і казав приготовити комнату. Побачивши, що жінки не рушають ся, звернув ся до мене і сказав:

— Знаєте, пане, перед двома лїтами тої самої ночи забив я лїсного злодія. Минувшого року явив ся він тут. Я очікую єго і нинішнього вечера.

Потім додав: Длятого то ми в незвичайнім настрою.

Я утихомирив єго, як умів, а сам сиджу вдоволений з того, що яко сьвідок можу бачити страх, котрий походить з темноти і браку образованя. Зачав я оповідати всілякі пригоди і довів до того, що ціле моє товариство на хвилю забуло про лїсного злодія.

Коло комина спочивав пес старий і слїпий. На дворі шаліла буря і сніг, киданий вихром, стогнав глухо, ударяючи об вікониці.

Хоч я і старав ся втихомирити їх, то таки бачив, що страх нападав тих людий, як лише я перестав говорити; всї наставляли уха і слухали чогось далеко. Утомлений просив я, аби мені показали, куди до другої комнати, коли нараз гаєвий вхопив за рушницю і крикнув:

— Се він! Се він! Чую єго!

Жінки впали знов на колїна і закрили лиця. Сини вхопили за коси. Я хотів ще їх втихомирити, але нараз пес збудив ся, підніс голову і зачав переразливо вити. Очевидно перечув щось страшного, бо станув як прикований і шерсть на нім наїжила ся. Гаєвий поблїд і крикнув:

— Він підняв єго! Був разом зі мною!

Жінки почали так по нелюдски заводити, як би їх хто на смерть вів.

Мимо відваги чув я, що й мою душу обіймає страх. Північ, тут пес виє, люди налякані, все те мало на мене вплив. Мені здавало ся, що разом з псом бачу покійника.

Пес вив цїлу годину. Страх у мені що раз більше змагав ся, але длячого? Я не вмів собі сего пояснити.

Вкінци пес зачав рушати ся і обнюхувати піч, мури і двері. Єго поведене доводило до розпуки. Мій провідник взяв єго за нашийник і викинув за двері.

Сейчас він замовк і ми всї замовкли. Нараз здавало ся нам, що хтось ходить коло хатини, далї присуває ся і пукає. По двох хвилях повторило ся то само. Вкінци в отворі віконниці явила ся голова біла, з палаючими очима. Якийсь жалібний зойк добув ся з сеї істоти.

Гаєвий стрілив. Сини кинули ся і заткали отвір, присуваючи шафу.

Признаю сам, що в сій хвили здавало ся мені, що умираю і душа моя відлїтає.

В такім положеню перебули ми цілу ніч і аж перші проміня сонця привели нас до притомности.

Я вийшов на сьвіжий воздух. Під вікном лежав пес забитий — куля продїравила єму голову.

Чоловік з обгорілим лицем закінчив своє оповідане: Там не грозила мені ніяка небезпека. Однак вірте мені, що я волів би виставляти ся на смерть в отвертій борбі, як ще раз зазнати подібної пригоди. Тепер розумієте, що се є правдиве чувство страху.

сими днями з Одеси. В дописи сій сказано: Подільский дідич Кость Володкович, родом по части Поляк, по части Українець, що вмер 8-го цьвітня 1909 р., лишив по собі велику спадщину — землею, грішми і цінними паперами, більш як на мілїон рублів. Між его паперами знайдено запис, що зладжений у одеского нотаря Зигмунда Гуровича 17 го вересня 1905 р. під ч. 3270. Тим записом він уповноважнив виповнителів по духовному Карла Черковского, Тадея Даховского та Володислава Ярошиньского зробити більше ніж на 400 тисяч рублів видатків на ріжні благодійні цїли, згідно з тою записков, яку він їм лишив. Сей запис по дорученю его виповнителів подав адвокат Альойзий Джуський до одеского окружного суду на затвердженє а тоді показало ся, що в 9-ій точці запису єсть таке розпорядженє:

„Львівскому Університетови в м. Львові (Lemberg) в Галичині, австрийскої імперії на фундацию стипендий імени Костя Володковича для осіб української (русиньскої) народности, уроджених в Галичині, які придбали учені степені в львівскому або краківскому університеті, для дальшого вивчення натуральних, медичних, математичних та аґрономічних наук признача ся 36 тисяч рублів на тих умовах, які будуть вироблені виповнителями заповіту“.

Крім ще одної невеликої жертви на українську справу в подільскій ґубернії всї прочі призначені на польські культурні цїли. Запис сей був вже стверджений, але дехто з наслідників як от Григорий Володкович, Мария Задорнович та Юлїй Осенковский завели в суді процес о уневажненє сего запису. З польского боку виступають в суді адвокати, що боронять правдивости запису а з українського боку нема нікого. В марті 6 го 1912 р. претенденти програли свою справу в суді і через те переносять єї в висшу інстанцию — в палату. Не вже ж і там не виступить ніхто з українського боку в обороні українських інтересів?

Сергій Павленко — каже дописуватель дальше — розповідаючи нам про сю справу, сказав, що перед двома роками він через Киян передав до Львова в копіях усі потрібні документи длятого, щоб поінформувати галицких діячів і щоб они подбали про виступ перед судом якогось уповноваженного адвоката для оборони сеї справи, безперечно корисної для української науки. Чи львівскі Українцї повідомлені про се з Києва чи ні, — ми не знаємо, алеж дальше недбальство в сїй справі виявило би повне наше нерозуміне громадских інтересів.

Коли ми пригадаємо ще пожертву професора хірурґії Пелехина 46 тисяч ґульденів, що реалізовані під будинок у Львові, цїнність якого зараз потроілась, то вже маємо на справу підготовлення українських учених немалий капітал, особливо для початку діла.

У Сергія Павленка ми бачили дружеску довіренність, що видав єму проф. Пелехин на веденє его справи просьвітної фондациї, засьвідчену у австрийского консуля і С. Павленко вже розпочав сю справу тим, що з поводу неї написав декому, між иншими проф. Смаль-Стоцкому і адвокату Дубчакови.

Видимо, що свій капітал проф. Пелехин пожертвував на заснованє української катедри по хірурґії его імени в українському університеті у Львові, а до того часу він хоче, щоб у Львові або де инде відкрито приватний університет з фільольоґічними та історичними науками, щоб молоді українські вчені не розбродили ся по сьвітах за шматком хліба, а могли би в тім університеті мати заробіток і готувались би там для наукової діяльности, щоб, як одчинить ся український державний університет у Львові, у нас був би готовий для его кадр своїх учених сил. На сю справу проф. Пелехин ще має дати гроший та знайдуть ся й другі, що допоможуть в сьому великому національному ділї. Та вже й значний фонд д. Пелехина, при невеликій платні ще й з лекциї, дає змогу зараз же розпочати справу приватного університету.

Тимчасом скінчить ся процес Володковича і фонди на піддержанє українських учених сил виростуть. Потрібно тільки, щоб по справі Володковича був український адвокат, щоб усі знали, що 36 тис. рублів належить Українцям, що они мають поступити в розпорядженє українських професорів сучасного львівского університету і щоб разом з виповнителями заповіту виробити умови передачі гроший, а по справі фундациї проф. Пелехина потрібно, щоб громадяни допомогли Сергію Павленкови, бо він вельми обтяжений працею і взяв ся за се діло тільки з примусу почутя громадского обовязку. Хто може в сїй справі допомогти словом або ділом, того просимо звертати ся на таку адресу: г. Одесса, Херсоньска ул. ч. 52. др. Івану Луценку для С. Павленка. Не треба гаятись!

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних у Львові оголошує в „Ґазеті Львівскій“ прилюдну лїцитацию на роздане будівляних робіт з нагоди виконания ремізи на поміщенє сальонових ваґонів на стациї зелізничій у Львові.

Оферти належить внести внести найдальше дня 30 грудня 1912 до 12-ої години в полудне.

Загальні і подрібні услівя будови як також дотичний плян і инші дотичні прилоги можна переглянути в відділі для консервациї і будови зелізниці в будинку ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Львові III поверх число дверий 309, де також можна одержати формулярі на оферти, приписи до оферт і особливі постанови що до внесення тих оферт.

Телеґрами.

Відень 13 грудня. В палаті послів веде ся дальша дискусия над контингентом рекрута.

Відень 13 грудня. В комісиї фінансовій на слідуючім засіданю розпічне ся дискусия над підвисшенєм податку від горівки.

Краків 13 грудня. В справі крадежі машинового карабіна сконстатовано, що крадежі допустив ся вислужений фрайтер Андрій Рахвал, походячий з королївства польского, а помічниками були єму три підофіцири. Крадежі допустив ся він на припорученє київского ґенерального штабу, одержавши титулом задатку кілька сот корон, котрими поділив ся зі своїми спільниками. По доставленю вкраденого машинового карабіна, мав Рахвал дістати 2000 рублїв. Рахвала арештовано в Мисловицях і відобрано замок і люфу машинового карабіна. Трох его спільників також арештовано.

Льондон 13 грудня. Конференция амбасадорів має розпочати ся в понеділок дня 17-го грудня.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58ⁿ), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ⁿ) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*) 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — Експозитури: в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи нїякої провізиї.

Біржові замовленя

виконує ся під найкористнїйшими услівями і удїляє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і удїляє на них задатки.

☞ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї схован до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати свое майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).